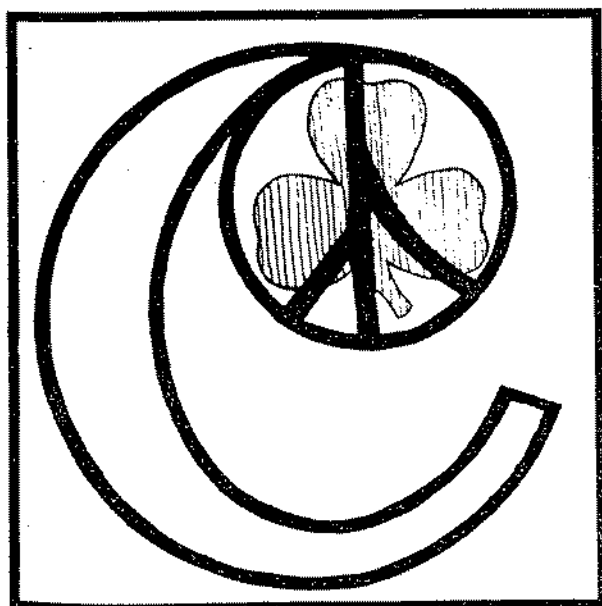

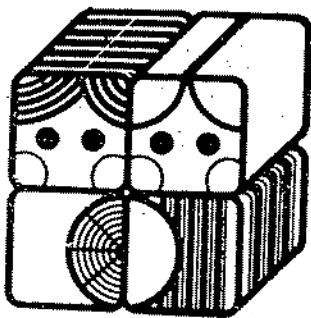
SORTIU A CERCAR LES PRIMAVERES LLIURES!

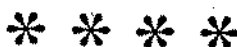
CIRCULAR

MINYONS ESCOLTES
GUIES SANT JORDI
DE CATALUNYA

MARÇ-1978

II CONGRÉS INTERNACIONAL DEL JOC I LA JOGUINA

Va celebrar-se a Barcelona els dies 19-20-21 de Novembre de 1.977, aplegant prop d'un miler de persones.

El treball dels congressistes va organitzar-se en quatre àmbits, un dels quals el d'esplai va comptar amb la presència de caps i animadors de l'escoltisme català, espanyol i francès.

Les conclusions que resumeixen el treball d'aquest àmbit, redactades en forma de manifest, són les que presentem a continuació bé que modificant-ne la forma per a fer-les més entenedores.

Ens sembla que val la pena de parar-se a pensar-hi un moment perquè són el recull del treball i de l'experiència, en alguns casos professional, d'un centenar d'animadors.

UNES CONSTATAcions INICIALS

El punt de partença de la reflexió crítica amb la qual vàrem voler cloure el congrés és la constatació, en breus pinzellades, de l'estat actual del joc dels nens.

En aquest sentit, estàvem d'acord en els punts següents:

-Els nens juguen menys que abans, tenen una major tendència a abandonar-se a propostes d'ocupació del seu temps lliure que els ho donen tot fet i que els excusen d'esforçar-se per a construir el joc.

-Els jocs que la major part de nosaltres hem observat acusen una certa manca de creativitat.

-Els nens i les nenes tendeixen a jugar separats, com iniciant-se a la barrera amb què la societat separa els dos sexes.

-D'una manera general, els jocs dels nens reproduïxen i reflecteixen relacions viciades, relacions de dominació i de submissió presents en tots els àmbits de la vida social.

Evidentment, constatar deficiències no és més que un punt d'arrencada i quedar-se quiet no serveix per a res. En aquest sentit, vàrem voler continuar la nostra reflexió intentant d'explicar-nos les raons d'aquest estat de coses, les conseqüències que comporta i quines actuacions és necessari emprendre per a propiciar una evolució més favorable.

CAUSES QUE EXPLIQUEN ELS PROBLEMES CITATS.

Posats a inventariar les causes, va semblar-nos que podien situarse en dos nivells diferents: en primer lloc els dèficits d'equipament i ambientals que han empobrit el joc i en segon lloc les pressions concretes que reben els nens per tal que s'integrin, prematurament i passivament, en el món que se'ls vol preparar.

Entre els dèficits més importants, vàrem destacar:

-Dèficits urbanístics:
Reducció dels espais oberts on els nens puguin

jugar.

-Dèficit de temps:
El temps que els nens poden destinar al joc és cada vegada menys; el joc tendeix a ser considerat una pèrdua de temps, una inversió poc rendible... a canvi, es proposa als nens que inverteixin el màxim possible del seu temps en "fer-se un lloc a la vida".

-Dèficits culturals:
L'empobriment del medi cultural, la pèrdua de les tradicions populars (deguda potser a la força dels moviments de població emigrant i a la pressió dels mass-media) la potenciació d'una forma de viure passiva contribueixen a fer que manqui una estimulació i una valoració del joc.

D'altra banda, hi ha la pressió concreta que la societat, per molts canals diferents, fa sobre els nens:

-Els productes i ofertes que tota una indústria del temps lliure subministra als nens: joguines no gens estimulants i que conviden a la passivitat, discoteques, cases de futbolins...

-El bombardeig publicitari que sofreix la canalla a través, sobretot, de la televisió; aquest bombardeig va més enllà de la simple publicitat de productes, envaeix el món dels valors i és ple de missatges ambigus i carregats de connotacions ideològiques.

-La influència de la família: el lloc i el temps

que concedeix al joc, el tipus de joguines que compra i la utilització que en fa de cara al nen (sovint la joguina esdevé més important que el nen, d'altres vegades és un mecanisme de xantatge...)

-La postura massa vaga de l'escola i dels educadors en general que no se'n surten del tot de fer uns plantejaments prou clars decidits i coherents.

Tot això, creiem, conflueix a establir un setge a l'entorn dels nens i els pressiona perquè acceptin els valors de la cultura dominant (funció social de l'home i de la dona, consumisme...) i els condueix a la reproducció d'un tipus de ciutadà "acceptable".

CONSEQUÈNCIES.

Si és cert que el joc, entès en cert sentit, és l'activitat més apta per al creixement dels infants i les infantes (oi, Teresa?), també és cert que la seva limitació o anul·lació ha de repercutir en el desenvolupament de la seva personalitat: tant en el aspecte fisiològic (menor desenvolupament i manca de coordinació del cos), com en l'aspecte

intel·lectual (escasses oportunitats per a aplicar una lògica pròpia a les relacions entre els objectes), en l'aspecte afectiu-emocional i en la sociabilitat (associació gratuïta per a perseguir objectius volguts per tots i no pas imposats des de fora).

D'altra banda, en la mesura que el creixement individual és afectat per la limitació del joc, és evident que se'n ha de ressentir una societat que es nodreix d'individus mancats i, en el límit, malaltíssos.

Les conseqüències, doncs, són dobles; afecten cada nen i comprometen el futur de la societat.

QUÈ FER?

Enfront d'aquest panorama, els animadors presents al Congrés varem decidir de continuar la tasca que havíem emprès basant-nos en els punts següents:

1.-Obrir a la nostra cultura un espai on els conceptes de "joc" i de "temps lliure" siguin valorats tal com cal.

(En aquest sentit, deixeu-me dir que aquesta tasca ja s'ha començat i que possiblement s'organitzara per al mes d'a-

bril un Symposium en qual s'intentarà d'avançar cap a l'obertura d'aquest espai).

2.-Treballar per a una consideració pedagògica del joc, cercant una pedagogia adequada.

(En aquesta proposta ha implícita la necessitat sentida per tots a confrontar les experiències i de fer-ne una laboració teòrica).

3.-Actuar a nivell institucional/polític, en el març d'una societat democràtica, creant les institucions a través de les quals sigui possible gestionar aquest projecte i exigir el que sigui necessari acceptant per les formes de control d'exigència envers nosaltres que siguin més adequades.

4.-Tendir a coordinar-nos tant a nivell de base-harrerio poble-com a nivells més amplis, i a potenciar els organismes de coordinació ja existents.

Fins aquí una presentació i una mica de comentari del manifest fet a la fi del Congrés.

Més enllà han continuat els contactes: ja he dit que s'està preparant un Symposium i, a més a més, s'està fent el possible per a dur a terme un primer assaig que condueixi a la creació d'un centre d'entrenament d'animadors que sigui utilitzable per a tots els moviments...

Es a dir, el congrés no s'ha clos en si mateix, sinó que ha tingut l'encert d'obrir-se a una tasca de transformació.

Joaquim Franch.

* * *